

האם שחיתות יכולה לשעמם? בהחלט. כאשר איש אינו אחראי ואיש אינו נענש לעולם.

כאשר מגישים לציבור ספר של יד תר מאלף עמודים, המוקדש כולו לשעי רוריות של שחיתות, רודנות, שרירות ביוקראטית ואי-סדרים, ניתן היה לחי שוב שהציבור יגיב עליו בסערה של זעם ומחאה.

אולם כאשר הגיש מבקר-המדינה השבוע את הר"ח מס' 38, הגיב הציבור, כמו מרי שנה, בפיהוק גדול.

הסיבה: הר"ח אינו שונה מר"ח השנה שעברה, והשנה שלפני כן. אותם הליקויים, אותה ההטפה, אותו השיעי מום.

מהירות שיא. שחיתות היא משעממת כאשר אין יודעים מי הם המושחתים. שרירות מעוררת פיהוק כאשר היא מופעלת בידי ביוקראטיה אנונימית, חסרת פיצוץ וזהות.

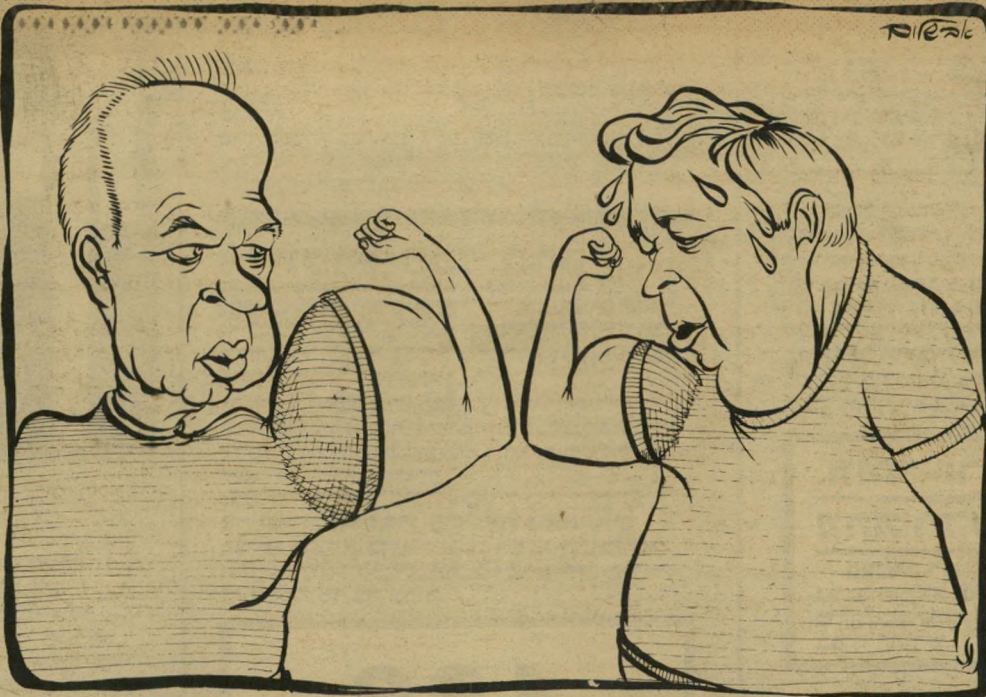
המימסר יודע זאת היטב, ועל כן לא הפריע מעולם למבקר-המדינה לעשות את שלו. הוא רק מונע בערו מלעשות את הרבר האחד, הקובעי: לזהות את

האחראים לשחיתות ולשרירות, כדי שאפשר יהיה להענישם.

כך מרוצים הכל: הביקורת עושה את שלה, ישראל משמשת דוגמה לעולם ברמת הביקורת שלה, איש אינו מת רגש, שום דבר אינו משתנה.

נראה כי גם המבקר, יעקב מלך, הגיע לאותה המסקנה. הר"ח הראשון שלו הוא גם האחרון שלו. כרגע שהוצע לו להיות שופט בבית-הדין העליון, נטש את משרת המבקר במהירות-שיא.

מלך, איש חביב, יודע ששופט בית המישפט העליון יכול לקבל החלטות ולכפות אותן. מבקר-המדינה אינו יכול אלא לנענע כאצבע ולהגיד: נו, נו, נו!



EVERYTHING YOU CAN DO, I CAN DO BETTER!

מחאה מישמרת בחלוק לבן

הרופאים אינם מתעוררים רק כאשר הם רוצים תוספת לשכרם. יש בהם הרואנים גם לזולת.

הפסיכיאטרית התל-אביבית ערכה סיור בכתי-החולים בעזה ובירושלים. מה שראתה שיכנע אותה שיש צורך דחוף בהתארגנות של רופאים בישראל. מבין מכרייה הצטרפו אליה 12 רופאים ורופאות, ובשבת שלאחר-מכן ערכו סיור נוסף. הם החליטו שכל אחד מהם יארגן רופאים ורופאות מהחוג שלו.

בסוף מארס התאספו יותר מ-100 רופאים ורופאות באולם נווה-צדק בתל-אביב. 98 מהם החליטו ליצור עמותה, ואף שילמו סכום סימלי למען ייסודה.

ההגן על הרופאים בשטחים הכי בושים מפני מעצרים, חקירות וטירי טורים.

להחליף מידע.

לשמש כוועדת-מעקב אחרי גור-לם של נפגעים, הנלקחים מבת-יהודים לים לחקירות. לעיתים קרובות חוזרים נפגעים כאלה מן החקירה כשהם פצור עם יותר מכפי שהיו קודם לכן. יש שאינם מגיעים לטיפול בכלל.

לערוך כנסים על מצב הרפואה בשטחים הכבושים.

ליצור קשר עם אגודות דומות בעולם.

היוזר נעלם. השבוע ראו העובדים רים ושבים ליר משרד-הביטחון בתל-אביב מחזה בלתי-רגיל: משמרת-מחאה של 16 רופאים, כולם לבושים בחלוקים רפואיים. ביניהם היה ראש-מחלקה אחד: הפרופסור השי רוטמנש מבית-החולים וולפסון.

המפגינים שלחו מיכתב-מחאה ל-יצחק רבין, שרהביטחון, עם העתקים ליוזר ההסתדרות הרפואית, הפרופסור רם ישי, ומנכ"ל משרד-הבריאות, הפ-רופסור יורם לם. הם ביקשו לדעת היכן נמצא יוזר אגודת הרופאים ברצועת עזה, זכריה אל-ע'דה שגלוק למעצר המינהלי. גם אשתו אינה יודעת היכן הוא. המפגינים תבעו את שיח' רורו, לטובת הרפואה ברצועת-עזה, הנמצאת גם כלאו הכי בשפל, כפי שנכר חו החותמים לדעת בעת סיוורהם.

בכך הצטרפו הרופאים למיקצועות אחרים, שחבריהם התארגנו והקימו אירגוני-מחאה או תתמו על עצומות מחאה כדי להגן על עמיתיהם בשטחים הכבושים. ביניהם: קבוצה גדולה של עיתונאים, אשר פירסמו השבוע תביעה נמרצת לשחרר את אנשי מערכת דרך הניצוץ, ואשר מחו על סגירת עיתונים ומעצר עיתונאים בשטחים הכבושים וב ישראל עצמה.

בולטים בהיערם ברשימת המייק צועת שחבריהם נטפו פעולות-מחאה: המישפטנים גרמרים.

הר"ח רוחמה מרטון ראתה והודיעה.

סוף בית שלישי

ובצעים על שיכבה רחבה ונחשלת, וכשאני חושב על ברי-מיצונות, חתונות-הפאר, על כל אותם אנשי המניו-ז'ה-הכספים הוולגריים, מנשקי-המונוזוה המי סורתיים.

אני נחוד מה רב הדימיון - שובניזם, דת ו-בהמיות.

מה רבה הוולגריות, וגילוי-הלב הבהמי מזכיר את המוריה-הזהב של אמלואוס.

אני קורא בהעולם הזה שהאלמנה אלבין מצהירה שבעלה מיקי היה זיין גדול.

בטוחני שגם פניו גרוב, לשעבר יוזר ועד-העובדים של "אתא", וגם שאר מפוטרי "אתא", חושבים על המנוח מיקי אלבין שהיה זיין גדול, אבל מזויזות קצת שונה.

הבהמיות כמתן הציונים, בלא מעצור, בלא איזו דקות ואירוגיה, בלא ראייה של מציאות, היא פרהמראזה על ימי-נוממי-האחרונים, בנוסח ה-גפולטע-פיש וחוקטקוס.

ציונות של בזונס, כיפה ומשיח.

עוד שבוע יספר לנו מיניסטר או אקס-נישיא שאמנו ז"ל היתה דפיקה נהדרת, לעומת זאת אביו היה הומה, והיתה לו משיכה בלתי-רמסוויגת לתי-נוקות של בית-דבן.

הרי הכל בנוי מרגליות מסוג זה שהעם בולע בתאוה. אין עם מוסרי, ולו עיתונות בלתי-מוסרית. התיקשר רת היא הסמן של העם, ולהיפך. (נקול העם, אם תרצו).

מי היה צריך בעצם את כל האמיי-זודה הזאת של 40 שנות עינויים ותיקוה, של פאסה-מורגנה ששמה ציונות, וחלום מתגשם של מדינת-היהודים?

יש משהו אכזרי בידיעה שאנו צועדים לקראת מלחמת-אזרחים ומאשיזים יהודי, ואין איש עוצר את תסירוף. לא די בכך שנצטט שבגלל קמצא ובר-קמצא נפלה ירושלים, והמנהיגות חרופסת התחנף אל היצרים הנמוכים, האפלים, הדתיים, כי מעבר לזה מצפים לכולנו דם ואש ותימרות-עשן בלילה אפל.

קורדובה, עם סהר דק וכוכב, וניחוח הדדים. אני רואה אתכם, ברור, ברור, וכוס-החול הולכת ומלאה.

קורדובה, סוף אפריל.

זה הודשיים שאני מסתובב בחו"ל, ומחפש זווית חיובית אל ישראל. יום שקט בחודשות העולם. פירושו: ישראל איננה בראש החדשות.

סתם עוצר, הרוג או שניים אינם סיבה לכותרת ראשית.

ואכן, את ישראל עדיין מודדים בקנה-מידה של מדינה נאורה (משום-מה, משום-מה?) למרות שהסימפטיה האדירה, שהיתה לישראל עד לאחר מלחמת ששת-הימים ואפילו אמטר לומר עד אחרי מלחמת יום-הכיפורים, זאת הסימפטיה שגם חזרה בימי קמפ-דייוויד, כבר איננה. אבל העולם הנאור דורש מישראל להתנהג כמדינה מבוגרת ותרבותית, לא כאיראן, לא כעיראק, לא כקמ"ב בודיה, לא כאתיופיה.

בעיני זאת במחאה. ברור שאיש ו/או מדינה אינם מכירים באמת את ראש-משלתנו, מפני ש-איש אינו יכול לתאר לעצמו שעם חכם כמו היהודים מסוגל לבחור באיש חדי-מימדי

שכזה, אחרון המנוולטים הנמצאים עימנו מתקופת-האבן. ואם איש כזה הוא ראש-מיסלנה, הרי אלה הנעים סביבו ובקירבתו, אלה בני-מיסלננו, אינם שונים כל-לך.

בימים אלה אני נע בספרד, ותוך כדי שיחה וקריאה חוזרת במילחמת-האזרחים 1936-1938, זו שהעלתה את פראנקו המאשיסט לשלטון, יש קווי-דימיון מבהילים למצבנו היום: עם מפולג כמעט שווה בשווה על ענייני שלמות-הארץ ודת.

לא רק האזרחים מפולגים, אלא גם הצבא מפולג, והימין היה אומר באותם זמנים: מוטב ספרד אדומה מספרד קרועה, כלומר - אף שעל, בשום אופן לא אוטונומיה להבליספרד, "לא" רבתי לקטלונים, לבסקים, לגליסיאים וכו'.

מילחמה עקובה-מדם, מיליון קורבנות, ומתנד-בים אידיאליסטיים מכל העולם. ספרד נקרעה בעצמה, אוחדה בדם ובכוח, גיד-שה את האינטלקטואלים מתוכה, ונכנסה שנית למיגור פאשיסטי קאתולי נורא.

עם - חברה של אנשי-צבא ואנשי-עסקים, ה-



תומרקין

ההתקוממות

בתום חמישה חודשים

איש לא האמין לפני שנה שזה אפשרי. הפלסטינים הפתיעו גם את עצמם.

אין שם ערבי שיגרתי יותר מאשר השם איבראיים חוסיין. לכן היה זה מתאים שאיבראיים חוסיין יהיה שמו של ההרוג היומי, שנהרג באש חיילי צה"ל במלאת המישה חודשים להתקר ממות.

באותו היום נערכה שביתה כללית בכל רחבי הגדה המערבית, מאות אל-פים היו שרויים בעוצר, מיספר העי צורים הגיע ל-7000 ויותר, בעשרות מקומות ירו חיילים כרווי-גומי ואש חיה, אחרים נפצעו, אחד נהרג.

מעל עשרות כפרים ברחבי הגדה והרצועה התגנפו דגלים פלסטיניים, שטימונו כי הממשלה במקום כבר עברה למעשה לידי ההנהגה המחתרית, ה-ממשיכה להתקיים למרות אלפי המעי-צרים. המימשל הצבאי שולט במקום שהוא יכול להפעיל כוח - כל עוד הוא מפעיל את הכוח.

כפרים החודש השישי של ההת-קוממות, כבר קיימת המדינה-הפלס-טינית-בדרך. מצבה דומה לזה של היי-שוב הערבי ב-1946, כאשר היה ברור לכל ברידת כי אי-אפשר עוד למנוע את הפיכת המדינה-היהודית-בדרך-מל-הגיע לידי עצמאות. שילטון-הכינוס הבריטי לא השלים עם זה, ונשפכו עוד נהרות של דם עד שהתגשמה התוצאה הבלתי-נמנעת.

איי-אש"ר: האיש שסימל את הת-הליך, אולי יותר מכל אדם אחר, הוא הר"ר מוכארכ עווד.

לפני שנה, נראה עווד כקול קורא במידבר, נביא בלתי-מימק שנבואתו לא תתגשם לעולם. הירושלמי הסימפאטי חזר משהותו בארצות-הברית, שם רכש אורחות אמריקאית, והביא עימו את תורתו של מרטין לותר קינג והמהטמה מהנהרס גנדי. הוא קרא לאוכלוסיה להתנגד לכיבוש בדרך בלתי-אלימה, בדרך של מרי עממי, עליידי הנכונות לסכול, להיהרג, להיפצע, להיעצר ול-רעוב, ולא להיכנע.

כל המומחים קבעו אז שוהי תורת-כוב. הפלסטינים לא יתמרדו לעולם. אין הם מסוגלים כלל לפעולה ציבורית רחבה. נטייתם הטיבעית היא לאלמוסות טרוריסטית, וזו אינה מסוכנת מפני שתמיד ימצאו רי-שטינקרים" כדי לחשוף כל תא מחתרתי. כל ערבי שני הוא מלשין. ואיזה ערבי יהיה מוכן לסכול? אחרי שביתה של יומיים תתמוטט כל מחאה, ואחרי כמה הרגים יירגע המצב תמיד. הערבים מבנינם את שפת-הכוח.

אמונה זו היתה כללית, והיא היתה משותפת ליהודים ולערבים, למושלים הצבאיים ולאנשי-הציבור. מירון נכב נישתי, איש-שלום מדופלם, אף קבע כי הכיבוש הוא "בלתי-הפיך", ושהפיתרון הטוב ביותר הוא סיפוח השטחים.

יותר גרוע. אולם הפלסטינים הצליחו לא רק להפתיע לחלוטין את צה"ל ואת שילטונות הכיבוש, ולא רק את העולם כולו, אלא גם את עצמם.

בתום החודש החמישי של ההתקר ממות, שמעטת הדמוות לה בתולדות המאה ה-20, רוחם איתנה כפי שהיתה ביום הראשון. עוברים עליהם סיבלות שלא יתוארו. הברוטאליות היומיומית המופעלת בשטחים עליידי שילטונות הכיבוש מפתיעה גם את בעליה. אולם חרף עשרות הבטחות של יצחק רבין ורן שומרון, "הסדר לא הושב על כנו". ההתקוממות נמשכת.

(המשך בעמוד 10) העולם הזה 2645